

Și pentru acele industrii care vor face diferența peste decenii

AR TREBUI FORMULATE POLITICI PE TERMEN LUNG

Interviu cu **SORIN GUIMAN**, Președinte Allevo

*Poiana Mărului este o așezare mirifică din podișul Transilvaniei, unde oamenii locuiesc încă în pace cu natura. Se vede că **SORIN GUIMAN** este născut și crescut pe aceste plaiuri din lumina jucăușă a ochilor, din vorbă hâtră și din atitudinea mereu calmă, deschisă și iscoditoare.*

La 61 de ani și după 15 ani de șefie la compania Business Information Systems, a decis să-i lase pe ce mai tineri să ducă mai departe destinele firmei mai nou branduită Allevo. Din discuția de față reiese preocuparea pentru soarta și mai ales pregătirea tinerilor din România, poate și datorită faptului că Sorin Guiman este tatăl a doi copii minunați, abia ieșiți de pe băncile facultății.

Cea mai notabilă reușită a Allevo, din punctul meu de vedere, este cultura instituțională și profesională permanent consemnată în mare detaliu timp de 15 ani. Este o referință pe care echipa o are la dispoziție pentru valorificarea experienței profesionale, pentru rafinarea proceselor, pentru gestiunea riscurilor și a schimbării – adică a modului în care a fost gândită și aplicată preocuparea permanentă pentru îmbunătățirea poziției firmei și a portofoliului.

și activitatea de suport și mentenanță pe care le-am executat atâția ani cu brio? Potențialul de proiectare originală este direct influențat de știință, de know-how, care, desigur, se educă prin școală și practică. Cu cât politica de dezvoltare a acestei industrii nu va fi formulată mai curând și cu cât nu va fi definită o perspectivă la scară istorică, cu atât mai mici vor fi șansele de dezvoltare competitivă. Poate greșesc, dar statistica ne este defavorabilă dacă vom opta pentru încurajarea serviciilor cu valoare adăugată redusă, de comoditate. Sunt țări ale căror universități produc, în puțini ani, absolvenți al căror număr egalează populația totală a României. Este sinucigaș, cred, să orientezi industria noastră IT în această direcție, numai în criză de idei și motivat de

profitul facil; statul însă poate formula politici care să corecteze această tendință și, cu cât o face mai curând, cu atât noile generații care apar au șansa să devină competitive.

Ați participat, cu stand propriu, la foarte multe dintre edițiile congresului mondial al SWIFT, dar și la diverse alte reuniuni esențiale din industria mondială a plăților. Cum a evoluat România în acest domeniu în cei 25 de ani?

Sistemul financiar-bancar românesc a avut o evoluție spectaculoasă începând cu 2002, când BNR a formulat reforma sistemului de decontare-compensare și apoi proiectul a fost implementat, cred eu cu succes. Este important ca noile infrastructuri de piață apărute – TransFonD și Trezoreria Statului – să fie valorificate la întregul lor potențial operațional și tehnic, în opinia mea superior multor alte sisteme din regiunea central europeană. Cel mai important aspect legat de aceste instituții este însă că s-a creat o școală și o practică, care ar fi păcat să nu fie extinse și către verigi de distribuție a serviciilor financiare, mai apropiate de beneficiarul final. În opinia mea, pe de o parte ar fi posibilă astfel o bancarizare eficientă și o incluziune financiară largă, iar pe de altă parte s-ar putea dezvolta un pol de competență competitiv în regiune și poate cu influențe chiar și mai ample.

Care sunt, din punctul dumneavoastră de vedere, perspectiva și statutul unui întreprinzător privat român din mediul IT&C?

Ați lucrat 13 ani în Institutul de Tehnică de Calcul din București. Revoluția v-a „prins” acolo și ați rămas până în 1991. Mulți oameni de talent s-au desprins din acel loc, mulți IT-iști, unii dintre cei mai de succes jucători pe cont propriu din nișă. Ce amintiri speciale vă leagă de acel institut și de foștii colegi?

ITC – alături de universități, de fabrica de calculatoare, de fabricile de periferice și de IIRUC – a fost o platformă de dezvoltare cognitivă întemeiată pe pasiunea, competența și temeritatea unei generații anterioare. ITC a fost pentru mine un incubator profesional care m-a ajutat extraordinar de mult să mă formez și să evaderez agresivității cu care societatea de atunci dorea să controleze mentalul oamenilor. ITC-ul (generic vorbind) anilor 1970-1980 infirmă crezul cotidian că ciupercile au crescut fără ploaie. Această teză păgubos popularizată astăzi încurajează abandonul proiectelor originale în beneficiul profitului pe termen scurt – care, din păcate, oferă un orizont limitat pe fondul competitivității nesustenabile.

Ce ați sperat atunci, în decembrie 1989, că se va schimba în această țară? Câte anume dintre așteptările dumneavoastră s-au împlinit? Recunosc că nu mi-am formulat altă speranță în afară de eliberarea comunicării opiniilor atât de mult timp (auto)cenzurate de teama de abuz a puterii. Din perspectiva mea, aparent acest lucru s-a realizat, dar, temător fiind, mi-e ca diferitele motivații cu accent globalist să nu conducă la

aceeași formă perversă de (auto)cenzură. Lucrul la care nu m-am așteptat însă nici o clipă a fost eficiența cu care a fost aneantizată o industrie cu premise certe de creștere – cum a fost IT-ul, și asta nu prin efect direct al pieței libere. Mă întreb cât de mult a condus la această situație lipsa de pregătire a unora.

Acum 20 de ani ați înființat compania Business Information Systems, rebotezată ulterior Allevo. Sunt destul de puține companii locale notorii atât de longevive în economia istoriei postcomuniste a României. Care a fost cea mai importantă „victorie” a BIS/Allevo în toată perioada sa de activitate?

Amintirea cărui succes vă crește temperatura termometrului spiritual? Victoriei nu țin minte să fi avut, reușite și mult noroc, da. De pildă, simpla supraviețuire a primilor 5 ani de existență a firmei este un reper important. Cea mai notabilă reușită a Allevo, din punctul meu de vedere, este cultura instituțională și profesională permanent consemnată în mare detaliu timp de 15 ani. Este o referință pe care echipa o are la dispoziție pentru valorificarea experienței profesionale, pentru rafinarea proceselor, pentru gestiunea riscurilor și a schimbării – adică a modului în care a fost gândită și aplicată preocuparea permanentă pentru îmbunătățirea poziției firmei și a portofoliului.

Este IT-ul românesc la locul unde trebuie să fie? Câtă proprietate intelectuală am făcut și vom face noi, românii, competitiv cu lohn-ul, outsourcing-ul

Identice cu ale oricărui alt întreprinzător din alte industrii. Desigur, sunt subiectiv, dar alături de industriile pentru care țara are un har dat, ar trebui formulate politici pe termen lung și pentru acele industrii care vor face diferența peste 3-5-7 decenii. O componentă a acestor politici ar trebui să fie și cum capitalizăm acele industrii, pentru că numai prin noi înșine, în pielea goală, cum am fost născuți, este greu să devenim sustenabil competitiv. În afară de taxarea sau creditarea inteligentă a afacerilor din aceste industrii, ar trebui gândit și care este portofoliul suplimentar de servicii pe care statul îl va livra acestora – de pildă, educație adaptată industriei și perspectivei acesteia, informații consistente și oportune, studii documentate privind contextul global și multe altele.

Ar avea sens ca România să treacă la reindustrializare? Sau am avea mai mult de câștigat cu o agricultură performantă și un turism înțelept, sprijinite de o infrastructură adecvată?

Dacă nu ne negăm tradiția în anumite industrii (agricultură, turism, industrie alimentară, extracție și prelucrare petrolieră, automobile și altele) și dacă avem un plan de țară privind și modul în care vom deveni competitor de vârf în câteva industrii noi în care ne permitem să investim și dacă asta se poate numi reindustrializare, atunci categoric trebuie s-o facem. Probabil că psihologii pot numi caracteristicile native cu care nația este dăruită și, adaptat acestor aptitudini, vor trebui să fie selectate direcțiile alternative de dezvoltare.

Când unii spun că lucrurile – societatea românească în general – se degradează și se strâmbă, vorbim despre o percepție falsă, de mizantrop, mai degrabă proprie avansării în vârstă? Sau are acea constatare și un sâmbure de adevăr?

Încerc să devin un bătrân nederanjant – pentru că sper în continuare să am nepoți care să nu fugă de mine. În această logică, aș spune că este urgent necesară o analiză pe fond a evoluției valorilor etice, a valorii cognitive, a stării de sănătate în sens larg, a capacității de a apăra firea și graiul neamului, a comunităților și a familiei. Și după ce analizăm minimal aceste aspecte, să formulăm politici care să reziste vremelnicele celor care sunt girați la un moment dat cu administrarea acestora. Trebuie eliminat arbitrarul din ceea ce este legat de valorile moștenite de noi de la înaintași și trebuie împiedicate încercările care (sub motivația modernizării) atentează la continuitatea acestora. Exemplific absolut la întâmplare cu dilema în care mă aflu privind transformarea învățământului: în societatea întemeiată pe doctrina comunitară, învățământul era conceput competitiv, încurajarea participării tinerilor la competiție și tria valoric de-a lungul întregului ciclu calitate; în societatea actuală, întemeiată pe competiție liberă, învățământul a ajuns paradoxal comunitar și aproape orice înnoire care ni se comunică adâncește această orientare.

Există „mântuire” pentru noi, românii, și alta decât cea de sorginte religioasă? De ce anume ne putem agăța pentru

Încercarea de a dezmoșteni (indiferent care ar fi malversațiunea care se comite) tineretul maleabil de valorile cu care a fost dăruit inițial este, în gândirea mea, un act criminal, care trebuie împiedicat să se manifeste și condamnat atunci când se petrece. Nu sunt agnostic, dar categoric religia oferă mântuirea prin credință în dreptatea și iubirea perenă.

a rămâne, atât cât se poate, drept și încrezător?

Gândesc ca un inginer, deci perspectiva psihologiei individuale sau de grup îmi e străină. Cred că valorile cu care individul este dăruit la naștere – gena, istoria familiei și credința – sunt sacre și nealterabile în afara unei decizii personale educate, iar educația nu se consumă nici prin absolvirea cu brio a grădiniței, a școlii primare și nici măcar cu a unei universități. Din câte am citit despre diferitele doctrine religioase, numai habotnicii pun stavilă dezvoltării personale și numai astfel personalitatea poate fi manipulată și strâmbată. Cred, fără să fiu un practicant de fiecare zi, că religia este cea care oferă reperele de reflecție și asistă sufletul omului atunci când are nevoie de alinare sau confirmare. Desigur, forța legii nu trebuie minimalizată, dar tare mult aș vrea să văd cum ar putea un nespecialist să digere

prin lectură relaxantă un cod legal făcut public și obligatoriu. Reperle simple, simplu de explicat, de înțeles și de urmat, cred că sunt chezașia unui etos larg împărtășit. Încercarea de a dezmoșteni (indiferent care ar fi malversațiunea care se comite) tineretul maleabil de valorile cu care a fost dăruit inițial este, în gândirea mea, un act criminal, care trebuie împiedicat să se manifeste și condamnat atunci când se petrece. Nu sunt agnostic, dar categoric religia oferă mântuirea prin credință în dreptatea și iubirea perenă.

Ne-ar trebui un „proiect de țară” pe termen mediu autentic, sustenabil și realist? Cum ar trebui să fie acest proiect și cine ar trebui să-l facă?

Dacă prin termen mediu înțelegem următoarea sută de ani, atunci cu certitudine sunt de acord că este esențial și urgent să fie gândit acum, de persoane educate, de caracter și cu viziune. Desigur, trebuie gândite etapele pentru cuante de timp mai înguste, care să devină puncte de control și de revizuire tactică a ideilor inițiale funcție de evoluțiile naționale și internaționale. Nu știu însă să gândesc cum se poate face selecția grupului de persoane care să întreprindă o lucrare atât de importantă, cum măsori cultura, viziunea și caracterul unui individ și cum poți aprecia că este atașat valorilor și interesului acestui neam. Aparent, selecția democratică nu funcționează cum trebuie și ar trebui categoric eliminată din lista opțiunilor disponibile pentru a întemeia această lucrare.

Georgeta Clinca ■